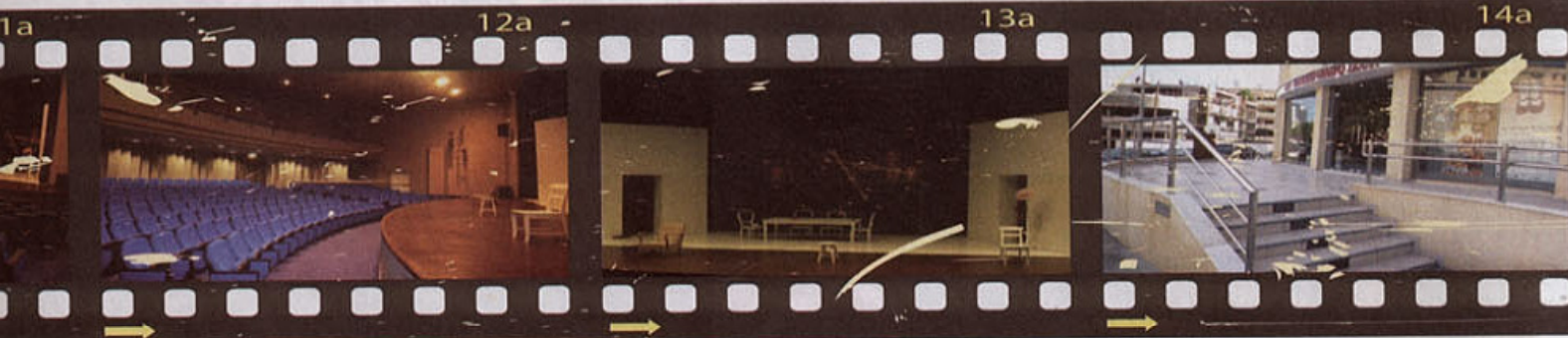

Θέατρο Σκάλα

Η τέχνη μετακόμισε σπίτι της

Με μια εξαιρετική παράσταση το Θέατρο Σκάλα εγκαινίασε, επιτέλους, τη δική του στέγη μετά τον περσινό εμπρησμό. Μάλιστα, με ένα συνειρμικό μπουρλέσκ: «Ο Μπίτερμαν και οι εμπρηστές» του Μαξ Φρις.

Του Τάσου Κωστή

Το κοινό είχε σπεύσει από νωρίς. Η αίθουσα του ανακαινισμένου σινεμά Αττικόν γέμισε από κόσμο, ευχάριστα πρωτόγνωρο θέαμα για μια θεατρική παράσταση. Η βραδιά ήταν σημαδιακή για το θέατρο Σκάλα αλλά και για όλη τη Λάρνακα και τη θεατρόφιλη Κύπρο. Ένας μικρός θίασος, φτιαγμένος από το τίποτα αλλά με πολύ μεράκι, αποκτούσε επιτέλους τη δική του στέγη.

Πριν ενάμιση ακριβώς χρόνο, το βράδυ της Αποκριάς, μια στιγμιαία απειρισκεψία ενός νεαρού κατέστρεψε ολοκληρωτικά το ανακαινισμένο θέ-

ατρο, λίγες μόνο μέρες πριν από τα εγκαίνια. «Έκαψαν την ψυχή μας», δήλωσε συντετριμμένος, μόλις αντίκρισε την καταστροφή ο Ανδρέας Μελέκκης. Εκείνη τη μέρα, από την οργή ξεδιπλώθηκε η αλληλεγγύη. Πολιτεία, φορείς, επιχειρήσεις και απλοί άνθρωποι, ενεπλάκησαν σ' έναν πρωτοφανή αγώνα για τη σωτηρία του θεάτρου Σκάλα. Ενάμιση χρόνο μετά, η αυλαία άνοιξε και το τρίτο κουδούνι ακούστηκε σαν ένα μικρό θαύμα.

Ο Μπίτερμαν και οι εμπρηστές του Ελβετού Μαξ Φρις είναι η τρίτη επεξεργασία ενός σύντομου κειμένου του 1948, με τον ίδιο τίτλο, που εξελίχθηκε σε θεατρικό το 1958. Ο Γκότλιπ (Θεόφιλος) Μπίτερμαν (Αγαθός), ένας συντηρητικός αστός, ενοικιάζει τη σοφίτα του σπιτιού του σε δύο εμπρηστές. Ενώ αντιλαμβάνεται, από την πρώτη στιγμή, τις προθέσεις των ενοικιαστών του, παρακολουθεί

με αμηχανία και πρωτοφανή αδράνεια την προδιαγεγραμμένη καταστροφή, μέχρι το τέλος. Η κωμικοτραγική μπουρλέσκ εξέλιξη του έργου, σατιρίζει την έλλειψη πολιτικού και κοινωνικού θάρρους, ένα φαινόμενο που απασχόλησε ευρέως τις μεταπολεμικές κοινωνίες της Ευρώπης.

Τι είναι αυτό, όμως, που κάνει τους ανθρώπους τόσο απαθείς; Την απάντηση την δίνει ένας εκ των εμπρηστών, ο Άιζενρινγκ (Ανδρέας Μελέκκης), κορυφώνοντας την αγωνία του Μπίτερμαν (Σοφοκλής Κασκαούνιας): «Η τρίτη καλύτερη κάλυψη είναι ένα αθώο αστείο. Η δεύτερη καλύτερη είναι ο συναισθηματισμός. Η πρώτη, όμως, και καλύτερη κάλυψη είναι πάντα η γυμνή αλήθεια. Παραδόξως δεν την πιστεύει κανένας!» Ακόμα και τότε, ο αφελής Μπίτερμαν χωρίς να αντιδράσει, με μια πράξη αυτοκαταστροφικής «ευγένειας», δίδει τα σπέρτα στους εμπρηστές για να του κάψουν το σπίτι, τον ίδιο και τη σύζυγό του...

Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί καθ' όλη τη διάρκεια τους πυροσβέστες σαν χορό (Πέτρος Φιλίππου, Χρίστος Καραϊσκος, Νίκος Κορομιάς, Τσέβαν Στοϊλοβ), που προμηνύει, κρίνει και σατιρίζει την στάση των πρωταγωνιστών, στοιχείο δανεισμένο από την αρχαία ελληνική γραμματεία. Εξαιρετική η σκηνοθετική προσπάθεια του Ανδρέα Μελέκκη που δίνει εαυτόν για την εμπέδωση θεατρικής καλλιέργειας ως καλλιτεχνικός διευθυντής του Θεάτρου Σκάλα. Η πρώτη παράσταση

στην ιδιόκτητη στέγη, σήμαινε πολλά τόσο για τον ίδιο, όσο και για τους άλλους συντελεστές (Άννα - Χριστίνα Λάρκου, Σμιτς - Παναγιώτης Πιλάλης, κα. Μπίτερμαν - Μόνικα Μελέκκη, Δρ. Φιλοσοφίας - Φοίβος Γεωργιάδης, Χήρα Σκλάβενιχ - Εύα Μιλτιάδου) από τους οποίους δεν υστέρησε κανείς. Η συγκίνηση ήταν διάχυτη στην απόδοση όλων και το τελικό αποτέλεσμα εκπληκτικό. Αποκάλυψη, ωστόσο, της βραδιάς ήταν ο Σοφοκλής Κασκαούνιας, ο οποίος απέδειξε ότι διένυσε μια μεγάλη διαδρομή. Πιο έμπειρος από ποτέ, υποκριτικά άψογος, φωνητικά αναβαθμισμένος, ο Κασκαούνιας συνέτεινε στην εξαιρετική τελική προσπάθεια, αποβάλλοντας οριστικά την αμφιλεγόμενη φήμη του «καλού παιδιού» των τηλεοπτικών σήριαλ. Καθοριστικά συνέτειναν επίσης το αλληγορικό σκηνικό του Άντη Παρτζίλη, ένα τεράστιο ρολόι που μετρούσε προφανώς αντίστροφα το χρόνο, η δραματική μουσική επένδυση του Σάββα Σάββα, η λιτή χορογραφία της Φαίδρας Καραβοκύρη και ο πλούσιος φωτισμός του Μιροσλάβ Στράβοβ.

Το Θέατρο Σκάλα έκανε ένα σημαντικό βήμα μπροστά - ίσως το μεγαλύτερο από τη μέρα ίδρυσής του. Το ανακαινισμένο θεατρό του, συνιστά πραγματικό στολίδι για τη Λάρνακα και ένα σύγχρονο έργο υποδομής στην υπηρεσία της τέχνης ευρύτερα. Παραστάσεις του έργου δίδονται κάθε Παρασκευή και Σάββατο και η αναμενόμενη συμμετοχή του κοινού, ενδεχομένως υποδηλοί την ανατροπή της δικής μας κοινωνικής απραξίας.